Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

23 aprilie 2026 *

„Recurs – Funcție publică – Remunerație – Alocații pentru copilul aflat în întreținere – Articolul 2 din anexa VII la Statutul funcționarilor Uniunii Europene – Condiții de acordare – Retragerea beneficiului alocației – Restituirea plății nedatorate în temeiul articolului 85 din Statutul funcționarilor Uniunii Europene – Acțiune în anulare – Articolul 91 din Statutul funcționarilor Uniunii Europene – Denaturare – Aprecierea legalității unui act la data adoptării sale – Efect retroactiv al unei hotărâri pronunțate de o instanță națională – Autoritate de lucru judecat”

În cauza C-882/24 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 19 decembrie 2024,

AL, reprezentat de R. Crăciun, avocate,

recurent,

cealaltă parte din procedură fiind:

Comisia Europeană, reprezentată de T. S. Bohr și L. Hohenecker, în calitate de agenți,

pârâtă în primă instanță,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul F. Biltgen, președinte de cameră, doamna I. Ziemele și domnii A. Kumin, S. Gervasoni (raportor) și M. Bošnjak, judecători,

avocat general: domnul M. Campos Sánchez-Bordona,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 20 noiembrie 2025,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: engleza.

Hotărâre

1 Prin recursul formulat, AL solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 10 aprilie 2024, AL/Comisia (T-50/22, denumită în continuare „hotărârea atacată”, EU:T:2024:220), prin care s-a respins acțiunea formulată de acesta având ca obiect anularea deciziei din 22 octombrie 2021 a Comisiei Europene, în măsura în care dispune recuperarea anumitor sume plătite cu titlu de alocații pentru mama acestuia și trei copii aflați în întreținere (denumită în continuare „decizia în litigiu”).

Istoricul litigiului

2 Istoricul litigiului a fost descris la punctele 2-13 din hotărârea atacată după cum urmează:

„2 [Recurentul] [era] funcționar la Secretariatul General al Consiliului Uniunii Europene de la 1 decembrie 2007.

3 După ce [recurentul] a formulat cererea, i-au fost acordate diverse alocații între anii 2009 și 2019, în măsura în care mama sa, precum și alte trei persoane au fost asimilate unor copii aflați în întreținerea sa, în sensul articolului 2 alineatul (4) din anexa VII la Statutul funcționarilor Uniunii Europene (denumit în continuare «statutul»).

4 La 13 mai 2019, în temeiul articolului 2 alineatul (2) din statut, Consiliul a adoptat Decizia (UE) 2019/792 de încredințare către Comisia Europeană – Oficiul de Administrare și Plată a Drepturilor Individuale (PMO) – a exercitării anumitor competențe conferite autorității împuternicite să facă numiri și autorității împuternicite să încheie contracte de muncă (JO 2019, L 129, p. 3).

5 La 22 iulie 2020, [recurentul] a fost informat de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) că făcea obiectul unei investigații, începută la sfârșitul anului 2016, privind o posibilă fraudă în legătură cu declarația sa referitoare la compunerea familiei sale și cu condițiile în care a obținut alocațiile familiale aferente și cerințele pentru obținerea alocațiilor familiale aferente.

6 În luna decembrie 2020, [recurentul] a fost informat de OLAF că investigația menționată la punctul 5 de mai sus a fost închisă. În plus, OLAF a comunicat [recurentului] și Secretariatului General al Consiliului raportul final al investigației care îl viza pe [recurent], precum și două recomandări. Prima privea recuperarea sumelor despre care OLAF considera că au fost plătite în mod nejustificat [recurentului] prin alocațiile menționate, iar a doua privea inițierea unei proceduri disciplinare.

7 La 10 februarie 2021, autoritatea împuternicită să facă numiri (denumită în continuare «AIPN») a Consiliului a decis, în conformitate cu dispozițiile articolului 3 din anexa IX la statut, să inițieze o procedură disciplinară împotriva [recurentului].

8 Printr-o notă din 3 martie 2021, Oficiul de Administrare și Plată a Drepturilor Individuale (PMO) al Comisiei l-a informat pe [recurent] că, în urma recomandărilor OLAF, sumele primite în mod nejustificat, corespunzând unui cuantum total fără dobânzi de 142 824,71 euro, urmau să fie recuperate și că avea posibilitatea de a-și transmite observațiile cu privire la această decizie în termen de cincisprezece zile de la notificarea sa. La 19 martie 2021, [recurentul] a adresat PMO observații.

9 Prin decizia din 22 martie 2021, PMO a informat [recurentul] că, ținând seama de raportul final al OLAF și după analiza observațiilor sale, s-a decis să se pună în aplicare nota din 3 martie 2021 și să se emită ordinul de recuperare corespunzător în temeiul articolului 85 din statut, referitor la restituirea plăților nedatorate. În special, recuperarea cuantumului alocațiilor plătite a fost dispusă:

– pentru mama [recurentului], pentru perioada cuprinsă între 1 octombrie 2009 și 30 septembrie 2015, astfel cum s-a dispus în decizia din 22 martie 2021, în măsura în care aceasta nu putea fi asimilată unui copil aflat în întreținere, în sensul articolului 2 alineatul (4) din anexa VII la statut, și în măsura în care [recurentul] a indus în eroare în mod deliberat administrația, în temeiul articolului 85 al doilea paragraf din statut, omițând să declare, cu ocazia cererii de alocație în discuție, pensia militară de care el beneficia;

– pentru cei doi copii aflați în întreținerea [recurentului] (denumiți în continuare «A și B»), pentru care era unchi prin alianță și care i-au fost dați în plasament familial, pentru perioada cuprinsă între 1 august 2010 și 31 iulie 2013, pentru unul, și între 1 august 2010 și 31 martie 2013, pentru celălalt, astfel cum s-a dispus în decizia din 22 martie 2021, ca urmare a dispariției din punct de vedere juridic a relației de plasament, având în vedere decizia autorităților române pentru protecția copilului din 30 ianuarie 2013, care a pus capăt măsurilor de plasament familial la [recurent] [(denumită în continuare «decizia națională de încetare a plasamentului»)]. În plus, [recurentul] ar fi indus în eroare în mod deliberat administrația, în sensul articolului 85 al doilea paragraf din statut, cu privire la încetarea perioadei de plasament al celor doi copii;

– pentru fiica adoptivă a [recurentului] (denumită în continuare «C»), pentru care acesta a obținut o decizie de adopție la 16 aprilie 2019 dată de o instanță română, pentru perioada cuprinsă între 1 martie 2019 și 31 ianuarie 2021, și încetarea plății alocațiilor începând de la 1 februarie 2021, astfel cum s-a dispus în decizia din 22 martie 2021, din cauza faptului că [recurentul] nu a adus dovada întreținerii efective a lui C.

10 La 22 iunie 2021, [recurentul] a formulat o reclamație în temeiul articolului 90 alineatul (2) din statut împotriva deciziei din 22 martie 2021.

11 La 27 septembrie 2021, în urma procedurii disciplinare, AIPN a Consiliului a adoptat față de [recurent] sancțiunea destituirii din funcție, în conformitate cu articolul 9 alineatul (1) litera (h) din anexa IX la statut.

12 La 22 octombrie 2021, directorul general al Direcției Generale Resurse Umane și Securitate a Comisiei a adoptat [decizia în litigiu].

13 Prin respectiva decizie, directorul general al Direcției Generale Resurse Umane și Securitate a Comisiei a respins în parte reclamația formulată de [recurent] împotriva deciziei din 22 martie 2021, menținând faptul că trebuia să fie întreruptă plata alocațiilor familiale pe care acesta le primea pentru C și să se dispună recuperarea mai multor alocații familiale primite de acesta din urmă. Reclamația menționată a fost însă admisă în privința alocațiilor primite de [recurent] pentru A și B în perioada cuprinsă între 1 august 2010 și 29 ianuarie 2013.”

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

3 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 21 ianuarie 2022, recurentul, AL, a introdus acțiunea în anulare menționată la punctul 1 din prezenta hotărâre.

4 În susținerea concluziilor acestei acțiuni, recurentul a invocat cinci motive, întemeiate, primul, pe încălcarea articolelor 4, 5, 9 și 10 din Decizia Consiliului din 29 aprilie 2004 de adoptare a dispozițiilor generale de punere în aplicare privind persoanele care trebuie asimilate unui copil aflat în întreținere (denumită în continuare „DGE”), al doilea, pe încălcarea articolului 85 din statut și pe eroarea de apreciere privind alocația plătită mamei sale, asimilate unui copil aflat în întreținere, al treilea, pe încălcarea principiului protecției încrederii legitime și a principiului bunei administrări, al patrulea, pe încălcarea articolului 85 din statut și pe o eroare de apreciere privind alocația pentru copilul aflat în întreținere plătită pentru A și B și, al cincilea, pe încălcarea articolului 85 din statut și pe o eroare de apreciere privind alocația pentru copilul aflat în întreținere plătită pentru C.

5 Prin hotărârea atacată, Tribunalul a respins acțiunea în totalitate.

Concluziile părților

6 Prin recursul formulat, recurentul solicită Curții

– anularea hotărârii atacate;

– anularea deciziei în litigiu în măsura în care prin aceasta se respinge în parte reclamația formulată de recurent împotriva deciziei din 22 martie 2021 și

– obligarea Comisiei la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor efectuate de recurent.

7 Comisia solicită Curții:

– respingerea recursului și

– obligarea recurentului la plata tuturor cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

8 În susținerea recursului formulat, recurentul invocă trei motive, primul, întemeiat pe aplicarea eronată a DGE, al doilea, pe o denaturare a faptelor și pe încălcarea principiului paralelismului formelor, iar al treilea, pe lipsa unui control jurisdicțional.

Cu privire la primul motiv

Argumentația părților

9 Recurentul susține că, la punctele 50 și 51 din hotărârea atacată, în răspunsul său la primul motiv al cererii introductive în primă instanță, Tribunalul a aplicat în mod eronat DGE, statuând că cheltuielile pe care recurentul și le asuma pentru întreținerea mamei sale trebuiau să fie calculate prin deducerea nu numai a veniturilor acesteia și a valorii locative a imobilului care îi aparținea acesteia din urmă, ci și a contribuției unei alte persoane la întreținerea sa și a veniturilor pe care recurentul le obținea din pensia sa militară. Astfel, aceste ultime două deduceri ar trebui efectuate nu în temeiul articolului 5 alineatul (1) din DGE, care se referă strict la deducerea veniturilor persoanei aflate în întreținere, ci în temeiul articolului 9 din DGE. Această eroare ar fi determinat Tribunalul să confirme calculul eronat al administrației.

10 Acest calcul ar trebui de asemenea corectat pentru a lua în considerare decizia din 29 mai 2024 prin care Tribunalul București (România) a obligat-o pe mama recurentului să restituie pensia pentru perioada cuprinsă între 1 noiembrie 2007 și 1 mai 2023. Prin urmare, cuantumul acestei pensii nu ar fi trebuit să fie dedus din cheltuielile pe care recurentul le suporta pentru întreținerea mamei sale.

11 Comisia solicită respingerea motivului.

Aprecierea Curții

12 În primul rând, recurentul reproșează Tribunalului că a considerat că Comisia a făcut o aplicare exactă a articolului 5 alineatul (1) din DGE prin deducerea din cheltuielile de întreținere a mamei sale a contribuției unei alte persoane la întreținerea acesteia și a pensiei militare pe care el o primea, deși aceste sume ar fi trebuit să fie deduse în temeiul articolului 9 din DGE.

13 Totuși, din cuprinsul punctului 50 din hotărârea atacată reiese că această critică este nefondată. Astfel, Tribunalul a indicat în mod explicit la acest punct că contribuția unei alte persoane la întreținerea mamei recurentului a fost dedusă de Comisie în temeiul articolului 6 din DGE și că celelalte venituri nete ale recurentului corespunzătoare pensiei sale militare au fost deduse în temeiul articolului 9 din DGE.

14 În al doilea rând, trebuie amintit că recursul se limitează la chestiuni de drept, cu excluderea oricărei aprecieri a faptelor, cu excepția cazului denaturării acestora, și că constatarea unei denaturări exclude recurgerea la noi elemente de probă care nu au fost prezentate în fața Tribunalului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 iulie 2007, Industrias Químicas del Vallés/Comisia, C-326/05 P, EU:C:2007:443, punctul 60, și Hotărârea din 30 mai 2017, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, C-45/15 P, EU:C:2017:402, punctul 76).

15 Rezultă că recurentul nu poate invoca în susținerea recursului formulat hotărârea Tribunalului București pronunțată la 29 mai 2024, ulterior pronunțării hotărârii atacate.

16 Totuși, dacă această hotărâre prin care, potrivit recurentului, mama acestuia a fost obligată să ramburseze pensia pentru perioada cuprinsă între 1 noiembrie 2007 și 1 mai 2023, a modificat retroactiv veniturile acestei persoane aflate în întreținere, ea poate constitui un element nou, de natură să modifice calculul alocațiilor datorate recurentului pentru cheltuielile de întreținere a

mamei sale în perioada menționată mai sus. Revine acestuia din urmă, în cazul în care consideră că are dreptate, sarcina de a se prevala de acest element în susținerea unei cereri de revizuire a deciziei în litigiu.

17 Rezultă din cele ce precedă că primul motiv trebuie respins.

Cu privire la al doilea motiv

Argumentația părților

18 Recurentul susține că, la punctele 100 și 101 din hotărârea atacată, Tribunalul a săvârșit trei erori de drept în răspunsul său la al patrulea motiv al acțiunii formulate în primă instanță. Acest motiv este astfel împărțit în trei aspecte.

19 Prin intermediul primului aspect al celui de al doilea motiv, recurentul arată că această instanță nu a ținut seama de sentința civilă a Tribunalului București din 16 mai 2022 (denumită în continuare „hotărârea Tribunalului București din 16 mai 2022”), a cărei copie fusese totuși anexată la replica sa. Afirmând, la punctul 100 din hotărârea atacată, că „o acțiune ar fi pe rolul instanțelor române împotriva deciziei de încetare a plasamentului familial”, Tribunalul ar fi denaturat faptele, din moment ce nu putea ignora faptul că, prin hotărârea menționată mai sus, Tribunalul București a finalizat judecata și a pronunțat „nulitatea absolută” a deciziei naționale prin care s-a pus capăt plasamentului familial.

20 Prin intermediul celui de al doilea aspect al acestui motiv, recurentul susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a constatat că decizia națională de încetare a plasamentului familial a produs efecte juridice din luna ianuarie 2013. Astfel, hotărârea Tribunalului București din 16 mai 2022 ar fi constatat nulitatea absolută *ex tunc* a acestei decizii. În plus, această instanță ar fi statuat că măsura plasamentului familial a încetat la 13 mai 2014 pentru A și la 28 iulie 2013 pentru B, cu toate consecințele juridice pe care le implica acest lucru.

21 Prin intermediul celui de al treilea aspect al motivului menționat, recurentul susține că Tribunalul a încălcat principiul paralelismului formelor atunci când a statuat, la punctul 101 din hotărârea atacată, că era irelevant dacă alocația pentru întreținerea lui A și a lui B a fost acordată pe baza unor documente consulare sau a deciziei de plasament familial din 28 iulie 2010. Întrucât această alocație a fost acordată și reînnoită pe baza unor declarații consulare, recurentul susține că ea nu ar fi putut fi retrasă decât pe baza unor documente consulare, iar nu pe baza deciziei naționale prin care s-a pus capăt plasamentului familial.

22 Comisia arată, în primul rând, că, în temeiul unei jurisprudențe constante, legalitatea actului atacat trebuie apreciată în funcție de elementele de fapt și de drept existente la data adoptării actului. În acest scop, ar trebui luate în considerare numai elementele de care Comisia putea avea cunoștință în cadrul procedurii administrative. În consecință, în mod întemeiat Tribunalul nu ar fi luat în considerare hotărârea Tribunalului București din 16 mai 2022, aceasta fiind ulterioară deciziei în litigiu. Plasându-se, așa cum trebuia, la data acestei decizii, 22 octombrie 2021, Tribunalul nu ar fi denaturat faptele atunci când a indicat, la punctul 100 din hotărârea atacată, că o acțiune împotriva deciziei naționale prin care s-a pus capăt plasamentului familial era pe rolul instanțelor române.

23 În al doilea rând, Comisia consideră că Tribunalul nu a săvârșit o eroare de drept nici atunci când a concluzionat că decizia națională prin care s-a pus capăt plasamentului familial a produs efecte juridice începând din luna ianuarie 2013, întrucât, la 22 octombrie 2021, data deciziei în litigiu, această decizie națională nu fusese încă anulată.

24 În al treilea rând, punctul 101 din hotărârea atacată nu ar fi viciat de nicio eroare de drept. Recurentul nu și-ar susține nicidecum referirea la principiul paralelismului formelor. În orice caz, decizia națională prin care s-a pus capăt plasamentului familial ar justifica recuperarea alocațiilor plătite în mod necuvenit pentru întreținerea celor doi copii după această decizie, independent de documentele utilizate pentru obținerea acestei recuperări.

Aprecierea Curții

25 Prin intermediul primului și al celui de al doilea aspect ale celui de al doilea motiv, care trebuie analizate împreună, recurentul susține că Tribunalul a denaturat faptele din litigiu omițând să ia în considerare, la punctul 100 din hotărârea atacată, hotărârea Tribunalului București din 16 mai 2022, a cărei copie o comunicase Tribunalului în anexă la memoriul său în replică.

26 Trebuie amintit că, în conformitate cu articolul 256 alineatul (1) al doilea paragraf TFUE și cu articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, recursul se limitează la chestiuni de drept. În consecință, Tribunalul este singurul competent să constate și să aprecieze faptele pertinente, precum și elementele de probă care îi sunt prezentate. Aprecierea acestor fapte și a acestor elemente de probă nu constituie, așadar, cu excepția cazului denaturării lor, o chestiune de drept supusă ca atare controlului Curții în cadrul unui recurs (Hotărârea din 1 august 2025, Franța și Comisia/CWS Powder Coating ș.a., C-71/23 P și C-82/23 P, EU:C:2025:601, punctul 66). Denaturarea trebuie să reiasă în mod vădit din înscrisurile dosarului, fără a fi necesară o nouă apreciere a faptelor și a probelor (Hotărârea din 1 august 2025, Franța și Comisia/CWS Powder Coating ș.a., C-71/23 P și C-82/23 P, EU:C:2025:601, punctul 67).

27 Prin hotărârea din 16 mai 2022, prezentată de recurent în anexă la replica sa în fața Tribunalului, Tribunalul București a anulat definitiv decizia națională prin care s-a pus capăt plasamentului familial.

28 Or, Tribunalul a afirmat, în primul rând, la punctul 100 din hotărârea atacată, „că o acțiune ar fi pe rolul instanțelor române împotriva [deciziei naționale de încetare a plasamentului familial]”, deși în mod vădit acesta nu putea ignora că respectiva decizie a fost anulată, întrucât hotărârea Tribunalului București din 16 mai 2022 a fost prezentată în instanță.

29 În al doilea rând, Tribunalul a statuat la același punct din hotărârea atacată că decizia menționată „a produs efectiv efecte juridice începând din luna ianuarie 2013”, deși era evident că trebuia să se considere că aceeași decizie nu a produs niciodată efecte juridice, în urma hotărârii Tribunalului București din 16 mai 2022.

30 Din cele ce precedă rezultă că aprecierea faptelor din litigiu care figurează la punctul 100 din hotărârea atacată este vădit eronată.

31 Comisia arată totuși că, pentru a aprecia legalitatea deciziei în litigiu, Tribunalul s-a plasat în mod întemeiat la data acesteia din urmă și, prin urmare, nu trebuia să ia în considerare o hotărâre pronunțată ulterior.

32 Este adevărat că, potrivit unei jurisprudențe constante, legalitatea actului atacat trebuie apreciată în funcție de elementele de fapt și de drept existente la data adoptării actului (Hotărârea din 7 februarie 1979, Franța/Comisia, 15/76 și 16/76, EU:C:1979:29, punctul 7, Hotărârea din 15 aprilie 2010, Gualtieri/Comisia, C-485/08 P, EU:C:2010:188, punctul 26, precum și Hotărârea din 4 octombrie 2024, García Fernández ș.a./Comisia și SRB, C-541/22 P, EU:C:2024:820, punctul 327).

33 Cu toate acestea, așa cum a arătat în esență domnul avocat general la punctele 50-55 din concluzii, nu se poate susține în mod valabil că hotărârea Tribunalului București din 16 mai 2022 nu era un element existent la data deciziei în litigiu fără a încălca efectul retroactiv al acestei hotărâri.

34 Astfel, prin anularea cu efect *ex tunc* a deciziei naționale de încetare a plasamentului familial, hotărârea menționată a înlăturat această decizie din ordinea juridică *ab initio* și a restabilit situația juridică anterioară, așa cum exista aceasta înainte de adoptarea deciziei menționate, și anume plasamentul lui A și al lui B în familia recurentului.

35 În consecință, Tribunalul a denaturat situația juridică a copiilor A și B față de AL la data deciziei în litigiu, statuând că decizia națională prin care s-a pus capăt plasamentului a produs efecte juridice prin încetarea plasamentului familial al lui A și al lui B, deși această decizie a fost anulată prin hotărârea Tribunalului București din 16 mai 2022.

36 Deși Comisia susține de asemenea că doar elementele de care aceasta putea avea cunoștință în cadrul procedurii administrative trebuiau să fie luate în considerare de Tribunal, trebuie subliniat că o astfel de limitare de principiu a controlului de legalitate exercitat de instanța Uniunii nu reiese din jurisprudența Curții.

37 Dimpotrivă, aceasta din urmă a precizat că întinderea controlului de legalitate prevăzut la articolul 263 TFUE poate, în anumite cazuri, să se extindă la toate elementele prezentate de reclamanți, indiferent dacă sunt anterioare sau ulterioare deciziei atacate, indiferent dacă au fost prezentate în prealabil în cadrul procedurii administrative sau, pentru prima dată, în cadrul acțiunii cu care este sesizat Tribunalul, în măsura în care aceste din urmă elemente sunt pertinente pentru controlul legalității deciziei atacate la data adoptării sale (a se vedea prin analogie Hotărârea din 21 ianuarie 2016, Galp Energía España ș.a./Comisia, C-603/13 P, EU:C:2016:38, punctul 72, precum și jurisprudența citată).

38 Această soluție este aplicabilă în speță. Astfel, pe de o parte, după cum reiese din jurisprudența Curții, procedura precontencioasă prevăzută la articolul 91 din statut are ca obiect să permită și să favorizeze o soluționare amiabilă a diferendului apărut între funcționari și administrație, iar nu să condiționeze, în mod riguros și definitiv, eventuala etapă contencioasă, cu condiția ca acțiunea în contencios să nu modifice nici cauza, nici obiectul reclamației [a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 mai 1986, Rihoux ș.a./Comisia, 52/85, EU:C:1986:199, punctul 12, și Hotărârea din 29 ianuarie 2026, PB/SRB (Decizie de nemodificare a clasificării), C-727/23 P, EU:C:2026:58, punctul 50].

39 Pe de altă parte, așa cum a arătat domnul avocat general la punctele 70 și 71 din concluzii, în contextul articolului 85 din statut, reclamația permite administrației printre altele să obțină clarificări cu privire la condițiile de aplicare a acestui articol și să evite astfel recurgerea la calea contencioasă. Or, a impune recurentului să sesizeze din nou administrația pentru a se putea prevala în fața Tribunalului de o hotărâre care stabilește fapte existente la data deciziei în litigiu ar fi împotriva acestui obiectiv.

40 Rezultă din cele ce precedă că primul și al doilea aspect ale celui de al doilea motiv de recurs trebuie admise.

41 Prin intermediul celui de al treilea aspect al celui de al doilea motiv, recurentul reproșează Tribunalului că a încălcat, la punctul 101 din hotărârea atacată, principiul paralelismului formelor, atunci când a statuat că AIPN a putut decide în mod legal să retragă alocația pentru întreținerea lui A și a lui B pe baza deciziei naționale de încetare a plasamentului familial, deși această alocație fusese acordată și reînnoită de AIPN pe baza unor documente consulare.

42 Cu toate acestea, articolul 2 alineatul (1) din anexa VII la statut subordonează beneficiul alocației pentru copilul aflat în întreținere doar unei condiții de fond, și anume întreținerea efectivă a unuia sau mai multor copii, și nu impune ca decizia de acordare a acestei alocații să fie luată pe baza unor anumite documente. În consecință, nici adoptarea deciziei de retragere a acestei alocații nu face obiectul unei astfel de cerințe.

43 În aceste condiții, Tribunalul a statuat în mod întemeiat, la punctul 101 din hotărârea atacată, că este irelevant pentru legalitatea restituirii alocațiilor plătite pentru întreținerea lui A și a lui B să se știe pe baza căror documente au fost acordate aceste alocații.

44 Rezultă că al treilea aspect al celui de al doilea motiv trebuie înlăturat.

Cu privire la al treilea motiv

Argumentația părților

45 Recurentul susține că punctul 120 din hotărârea atacată evidențiază faptul că Tribunalul nu a exercitat un control jurisdicțional imparțial și efectiv asupra probelor pe care el le-a prezentat cu privire la caracterul real al cheltuielilor sale pentru a asigura întreținerea lui C.

46 Pentru a face dovada acestei întrețineri, recurentul ar fi transmis AIPN în cursul procedurii administrative toate extrasele sale de cont bancar pentru a dovedi viramentele efectuate, precum și pe cele ale contului bancar al lui C care dovedeau viramentele de care a ea beneficiat din partea sa. În cursul acestei proceduri, AIPN ar fi solicitat totuși divulgarea integrală a extraselor de cont bancar ale lui C, pentru a stabili dacă alocația pentru copilul aflat în întreținere a fost utilizată exclusiv și efectiv pentru a asigura întreținerea acestui copil. Recurentul nu ar fi dat însă curs acestei cereri, întrucât C, devenită majoră, nu ar fi consimțit la divulgarea respectivelor informații.

47 Pentru a înlătura îndoielile AIPN cu privire la faptul că contul lui C ar fi putut să nu fie utilizat de aceasta sau cu privire la eventuala rambursare de către C a alocațiilor în contul recurentului, acesta din urmă, după ce a obținut consimțământul lui C, ar fi anexat la cererea sa introductivă în primă instanță extrasele bancare solicitate. Din acestea ar reieși în mod clar că C utilizase alocațiile pentru ea însăși și că nicio plată nu ar fi fost efectuată din contul său în contul recurentului.

48 Tribunalul ar fi statuat totuși, la punctul 120 din hotărârea atacată, că „extrasele de cont bancar ale lui C nu constituie un element de probă suficient pentru a demonstra întreținerea efectivă a lui C de către recurent”, fără a argumenta această constatare și fără a indica ceea ce ar constitui o dovadă suficientă a caracterului real al acestei întrețineri.

49 Recurentul amintește că controlul jurisdicțional exercitat de Tribunal în privința actelor administrative care intră sub incidența statutului trebuie să concilieze puterea discreționară a instituțiilor Uniunii Europene cu protecția drepturilor membrilor personalului, asigurând că deciziile care afectează persoanele sunt motivate în mod corespunzător și proporționale.

50 Comisia solicită respingerea motivului.

Aprecierea Curții

51 Prin intermediul celui de al treilea motiv de recurs, recurentul contestă aprecierea de către Tribunal, la punctul 120 din hotărârea atacată, a probelor suplimentare privind întreținerea efectivă a lui C de către acesta, pe care le-a prezentat în anexă la cererea sa introductivă în primă instanță. Motivarea insuficientă a acestei aprecieri ar arăta că Tribunalul nu a exercitat un control jurisdicțional imparțial și efectiv al probelor respective.

52 Tribunalul a statuat la acest punct că, „în lumina îndoielilor ridicate de Comisie în decizia atacată, extrasele de cont bancar ale lui C nu constituie un element de probă suficient pentru a demonstra întreținerea efectivă a lui C de către [recurent]”.

53 Trebuie să se constate că această motivare permite cu dificultate să se înțeleagă în ce mod îndoielile ridicate de Comisie în decizia în litigiu, deși această instituție nu cunoștea încă extrasele de cont bancar în discuție, pot pune în discuție valoarea probantă a acestor înscrisuri.

54 Cu toate acestea, trebuie arătat că aprecierea, care figurează la punctul 120 din hotărârea atacată, a valorii probante a extraselor de cont bancar ale lui C nu a fost efectuată de Tribunal decât cu titlu suplimentar, astfel cum subliniază în mod expres folosirea locuțiunii „în orice caz” la începutul punctului menționat. Acest aspect este confirmat de faptul că Tribunalul a luat deja poziție, la punctul 119 din hotărârea atacată, cu privire la respectivele extrase de cont bancar ale lui C.

55 La acest punct din hotărârea atacată, Tribunalul și-a justificat, prin alte motive decât cele expuse la punctul 120 din aceeași hotărâre, refuzul de a lua în considerare extrasele de cont bancar ale lui C prezentate în cursul procedurii.

56 În această privință, el a amintit că recurentul refuzase să furnizeze în cadrul procedurii administrative extrasele de cont pe care le-a anexat la cererea sa introductivă. Astfel, Tribunalul a statuat că, pe de o parte, administrația trebuia să se întemeieze pe elementele de fapt aflate la dispoziția sa pentru a evalua întreținerea efectivă și pentru a lua o decizie cu privire la alocația în cauză și că, pe de altă parte, ea putea solicita informații suplimentare recurentului, care era obligat să demonstreze întreținerea efectivă a lui C.

57 În plus, în ceea ce privește punctul din hotărârea atacată care este criticat de al treilea motiv de recurs, trebuie amintit că din articolul 256 alineatul (1) al doilea paragraf TFUE, din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, precum și din articolul 168 alineatul (1) litera (d) și din articolul 169 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții rezultă că un recurs trebuie să indice cu precizie punctele criticate din hotărârea a cărei anulare se solicită, precum și argumentele de drept care susțin în mod specific această cerere (Hotărârea din 18 decembrie 2025, Hamoudi/Frontex, C-136/24 P, EU:C:2025:977, punctul 54).

58 Or, al treilea motiv de recurs nu cuprinde nicio critică a aprecierilor care figurează la punctul 119 din hotărârea atacată și nici a motivării lor. În consecință, acest motiv trebuie apreciat în sensul că vizează doar punctul 120 din hotărârea atacată.

59 De aceea argumentația recurentului nu este suficientă pentru a demonstra că Tribunalul nu a exercitat un control jurisdicțional imparțial și efectiv asupra probelor suplimentare privind întreținerea efectivă a lui C anexate la cererea introductivă și nici că a motivat insuficient respingerea acestor probe.

60 Rezultă că această argumentație este inoperantă și, prin urmare, că al treilea motiv de recurs trebuie înlăturat.

61 Din tot ceea ce precedă rezultă că doar primul și al doilea aspect ale celui de al doilea motiv de recurs trebuie admise. Întrucât aceste două aspecte sunt îndreptate împotriva răspunsului Tribunalului la al patrulea motiv al acțiunii, se impune, așadar, anularea hotărârii atacate în măsura în care prin aceasta s-a înlăturat acest al patrulea motiv și respingerea în rest a recursului.

Cu privire la acțiunea în fața Tribunalului

62 Conform articolului 61 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, în cazul anulării deciziei Tribunalului, Curtea poate fie să trimită cauza Tribunalului pentru a se pronunța asupra acesteia, fie să soluționeze ea însăși în mod definitiv litigiul atunci când acesta este în stare de judecată.

63 În speță, Curtea trebuie să soluționeze în mod definitiv prezentul litigiu, care este în stare de judecată.

64 Astfel cum reiese din cuprinsul punctului 61 din prezenta hotărâre, anularea în parte a hotărârii atacate pronunțată de Curte repune în discuție această din urmă hotărâre numai în măsura în care prin aceasta s-a respins al patrulea motiv al acțiunii în primă instanță. În consecință, obiectul litigiului cu care Curtea rămâne sesizată după această anulare se limitează în prezent la contestarea deciziei în litigiu formulată în cadrul celui de al patrulea motiv (a se vedea prin analogie Hotărârea din 1 iulie 2008, Chronopost și La Poste/UFEX, C-341/06 P și C-342/06 P, EU:C:2008:375, punctele 138 și 139).

65 Prin intermediul celui de al patrulea motiv al acțiunii sale, astfel cum a fost completat în replica sa, recurentul susține printre altele că, ținând seama de hotărârea Tribunalului București din 16 mai 2022, care a anulat decizia națională de încetare a plasamentului familial prin care autoritățile române pentru protecția copilului au pus capăt măsurii de plasament familial al copiilor A și B la acesta, Comisia nu îi putea solicita rambursarea alocațiilor pe care le primise pentru întreținerea lui A pentru perioada cuprinsă între 1 februarie 2013 și 31 iulie 2013 și pentru întreținerea lui B pentru perioada cuprinsă între 1 februarie 2013 și 31 martie 2013.

66 În primul rând, la punctul 34 din prezenta hotărâre s-a arătat că, în temeiul hotărârii Tribunalului București din 16 mai 2022, trebuie să se considere că copiii A și B au rămas în plasament familial la recurent după 30 ianuarie 2013.

67 În al doilea rând, din această hotărâre definitivă reiese că plasamentul familial la recurent a încetat pentru A la 13 mai 2014 și pentru B la 28 iulie 2013.

68 Prin urmare, Comisia nu era îndreptățită să dispună recuperarea alocațiilor familiale plătite recurentului pentru întreținerea lui A de la 1 februarie 2013 până la 31 iulie 2013 și pentru întreținerea lui B de la 1 februarie 2013 până la 31 martie 2013.

69 Prin urmare, decizia în litigiu trebuie anulată în această măsură.

Cu privire la cheltuielile de judecată

70 Conform articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când recursul este fondat, iar Curtea soluționează ea însăși în mod definitiv litigiul, aceasta se pronunță asupra cheltuielilor de judecată.

71 Potrivit articolului 138 din acest regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 84 alineatul (1) din regulamentul menționat:

„(1) Partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

(2) În cazul în care mai multe părți cad în pretenții, Curtea decide asupra împărțirii cheltuielilor de judecată.

(3) În cazul în care părțile cad fiecare în pretenții cu privire la unul sau mai multe capete de cerere, fiecare parte suportă propriile cheltuieli de judecată. Totuși, în cazul în care împrejurările cauzei justifică acest lucru, Curtea poate decide ca, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, o parte să suporte o fracțiune din cheltuielile de judecată efectuate de cealaltă parte.”

72 În speță, întrucât AL a solicitat obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată, iar aceasta a căzut în pretenții în parte, se impune obligarea acesteia din urmă să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, jumătate din cheltuielile de judecată efectuate de AL, aferente atât procedurii în primă instanță, cât și procedurii de recurs.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară și hotărăște:

1) Anulează Hotărârea Tribunalului Uniunii Europene din 10 aprilie 2024, AL/Comisia (T-50/22, EU:T:2024:220), în măsura în care respinge al patrulea motiv invocat în primă instanță.

2) Respinge în rest recursul.

3) Anulează decizia Comisiei Europene din 22 octombrie 2021 în măsura în care dispune recuperarea alocațiilor familiale plătite lui AL pentru întreținerea lui A în perioada cuprinsă între 1 februarie 2013 și 31 iulie 2013 și pentru întreținerea lui B în perioada cuprinsă între 1 februarie 2013 și 31 martie 2013.

4) Comisia Europeană suportă, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, jumătate din cheltuielile de judecată efectuate de AL, atât în cadrul procedurii în primă instanță, cât și în cadrul procedurii de recurs.

Semnături